

Посібник песиміста з кохання. Книга 2

КУПИТИ

Про книгу

Кел вважає, ніби те, що трапилось з Люсі, - його провина. Він замикається в собі. Попри шалене бажання бути з дівчиною, дає їй зрозуміти, що стосунки між ними неможливі. Хлопець перекреслює все, адже відчуває огиду до того, як вчинив із Люсі.

Кел песимістично переконаний, що хепіенд - не для нього. А Люсі - оптимістка, хоч і з розбитим серцем. Вона - сонячне проміння для похмурого і змученого Кела. Дівчина готова боротися за двох. Та чи готовий Кел заради неї відпустити своє минуле?

КНИГА 2

Розділ 1

Люсі

13 років

Ніч, коли вона так і не повернулася

Мій глибокий сон уриває крик.

Спершу я думаю, що в мене лихоманка, — я вже кілька днів страждаю від респіраторної інфекції. Я не спітніла й не тремчу, але в реальному житті не буває таких криків.

Це просто сон у лихоманці. Жахіття.

Я перевертаюся, зариваючись глибше в ковдру.

І тоді чую його знову.

— Ні! Ні, будь ласка, ні!

Я розплющую очі, сідаю й дивлюся у вікно біля ліжка. Краплі дощу стікають по склу, вітер видає гучний пронизливий звук, ніби кричить разом із жінкою.

Вирує буря. Моє серце калатає.

Щось не так.

Я скидаю ковдру й сповзаю з ліжка, поправляю бавовняну нічну сорочку й підходжу до вікна. Гілля дерев розгойдується туди-сюди від шалу буревію, наче в моторошному танці. Розлючений вітер змушує одну з гілок вдаритися об обшивку, і я злякано відскакую назад.

— *Моя дитина! Моя дитина!*

Проковтнувши страх, кидаюся вперед і притискаюся носом до шибки. Спочатку мою увагу привертають поліційні маячки. Сині та червоні. Розмиті через мряку. Патрульні машини стоять уздовж нашої вулиці, просто перед домом Бішопів.

А місіс Бішоп упала на під'їзній доріжці і вчепилася за щиколотку поліціянта.

Усе моє тіло починає тремтіти від чогось значно гіршого, ніж лихоманка.

Емма. Кел.

О ні, о ні, о ні, о ні.

Я не розмірковую.

Не хапаю ні пальта, ні взуття, ні парасольки — просто біжу. Мені не можна бігти під дощ оце зараз, я досі слабка й виснажена, але нічого не можу із собою вдіяти. Босими ногами гупаю по сходах, вилітаю з дому, й різкий вітер із шаленим дощем ледь не збивають мене з ніг.

Негода намагається утримати мене всередині.

Не хоче, щоб я дізналася, чому місіс Бішоп ридає на під'їзній доріжці, благаючи повернути її дитину.

Можливо, мені варто було б прислухатися, але я цього не роблю. І далі біжу просто по траві до свого улюбленого будинку ліворуч. Я відчуваю полегшення, коли бачу Кела, що стоїть біля ганку.

З ним усе гаразд. З Келом усе гаразд.

— Келе! — кричу я в розбурхане небо. — Келе, що відбувається?

Я вже задихаюся. Серце калатає голосніше за грозу.

Сповільнюю крок, бо в легенях починає хрипіти, підходжу до Кела на газоні. Моя біла бавовняна нічна сорочка промокла, а підошва ноги пече — я наступила на камінь. Місіс Бішоп знову починає плакати, офіцер присідає, щоб заспокоїти її, а я затуляю рота рукою, і страх каменем опускається вниз живота.

Роззираюся й бачу містера Бішопа, який сидить на мокрій траві, схопившись за голову, і розгойдується вперед-назад.

Знову звертаю увагу на Кела, боюся запитати його, що сталося. Боюся почути правду.

Де вона?

Де Емма?

Думаю, я знаю, думаю, знаю, але не хочу усвідомлювати.

Кел нарешті дивиться на мене поглядом, якого я ніколи не забуду. До кінця життя. Темно-каштанове волосся прилипло до його чола, лле дощ, очі скляні й перелякані. Коли спалахує блискавка, осяваючи небо приглушеним жовтим світлом, він каже мені тихим, низьким голосом:

— Вона померла.

Я різко видихаю, наче з мене вибили дух.

— П-померла? — затинаюся, нижня губа тремтить, і сама я починаю тремтіти. Можливо, я його не розчула. Може, вітер сплутав слова. — Про що це ти? Вона збиралася до Марджорі. Вона в Марджорі.

Я наполягаю на цьому. Мені треба, щоб це було правдою.

Вона не померла, вона просто в Марджорі.

Кел відвертається, втупившись у траву.

— Я мав бути з нею. Це я винен. — Хитаючи у відчаї головою, він притискає до себе кулаки. — Трясця, Люсі. Трясця... вона *померла*. Померла, і винен тільки я.

Ні, я не вірю в це.

Відмовляюся.

Сльози закипають під повіками. Горло пече від задушливої невіри.

— Ні... ні, Келе, із нею все гаразд. — Я дивлюся на подвір'я, на вогні, на скорботу, на дощ, що падає на нас, наче горе.

Із нею не все гаразд. Тут не все гаразд.

Лють і горе охоплюють мене, і я кидаюся на Кела, гамселячи кулаками в груди.

— Ти брешеш! Забери свої слова назад. Будь ласка, забери їх назад... — Він ловить мої зап'ястки, повільно підводить погляд. У його очах увесь той жах, що я відчуваю всередині. Кел тільки хитає головою — зліва направо, справа наліво — його риси викривлює жах.

Я в такій істериці, що, здається, серце зараз вискочить із грудей.

Я ніколи не думала, що моє серце переживе її.

— Ні! — Я кричу й молю, благаючи про будь-що, аби не це. Сльози змішуються з краплями дощу, коли Кел хапає мене за руки, та я вже не маю сил боротися. Він не бреше. Я б хотіла, щоб він брехав, але це не так. — Не вона, Келе. Не Емма. Не Емма.

Він відпускає мої зап'ястки й притискає мене до грудей.

Ми обоє не втримуємося, коли я хапаюся за його мокру футболку, й наші ноги підкошуються. Ми падаємо понівеченою купою на газон перед домом, і він обіймає мене руками.

— Люсі, Люсі, Люсі, — повторює Кел моє ім'я, знову й знову, ніби чіпляється за нього. Чіпляється за мене.

Тремтячи й плачучи, я тримаю його дуже міцно, на випадок, якщо він теж спробує мене покинути.

Тоді мене хапає інша рука. Хтось тягне мене від Кела, і я бачу, як мій друг падає вперед, його пальці стискають травинки, голова схилена в скорботі, а з вуст зривається жалібний стогін.

— Ні! Ні, відпустіть мене! — кричу я, хвицаючи ногами й тягнучись до Кела. — Пустіть мене, я потрібна йому!

— Люсі, люба, усе гаразд. Усе буде добре.

Це тато.

Тато несе мене геть від мого друга.

Але я потрібна Келу, я потрібна йому, я потрібна йому.

Він потрібен мені.

Намагаюся сказати батькові, що не все гаразд, нічого не гаразд, Емми більше немає, але він не слухає. Просто шепоче мені на вухо ніжні слова, гладить по волоссю й тягне все далі й далі від будинку Бішопів.

А потім усе як у тумані.

Я мало що пам'ятаю про ту ніч, окрім одного.

Коли я дивлюся вгору, зірка пролітає чорним небом.

Трохи світла в темряві.

Як світлячок.

Я загадую бажання, вигукуючи ім'я Кела, досі борсаючись, досі в сльозах, бо знаю: ніщо вже не буде таким, як раніше.

Я загадую своє єдине бажання.

Повернися, Еммо. Будь ласка, повернися...

Наші дні

— *Відпусти мене. Я їй, тряся, потрібен.*

Я чую голос. Плутаний, приглушений.

Звідкись я знаю, що це він.

Напевно, я сплю. Мене пронизує озноб, ніби мороз щипає за шкіру. Може, я роблю снігового янгола або катаюся на санчатах. Я вже дуже давно не каталася на санчатах.

Я сумую за цим.

— *Відпустіть мене... Люсі!*

Голос проривається знову, коли проблиски світла мерехтять і пливуть за моїми очима. Маленькі промінчики зірок. Не можу здобутися на голос, не можу говорити, не можу покликати його. Я хочу сказати йому, що я тут.

Я тут, я тут.

Кел.

Щось у моїх грудях здригається. Ударна хвиля. Поколювання тепла пронизує мене, і я хочу кричати — хочу кричати, але не можу.

Більше світла, більше звуку.

Таке відчуття, ніби я ув'язнена у власному тілі. Почасти притомна, але водночас безпорадна. Очі не розплющуються, міцно зімкнуті, застигли, наче ірис. Мене охоплює жах, коли у вуха проривається і зникає шум, а в голові вимальовується образ Кела, який нависає наді мною.

Ми в снігу. Можливо, ми таки катаємося на санчатах, збилися в кучугуру любові та сміху біля підніжжя пагорба. Він прямо наді мною, каже мені все те, що я прагну почути.

Мої повіки легенько тремтять.

Здається, я бачу його.

— Люсі... Люсі, бляха... сонечку...

Це його голос, я впевнена в цьому.

Я чую писк, метушню, дзвін у вухах.

Келе, Келе, я тут.

Останнє, що бачу, — його обличчя, просто розмита пляма, підсвічена різким саявом. Ореол сонячного світла. Тривога й біль розбитого серця дивляться на мене. Його губи ворущаються.

Він називає мене своїм сонечком, але я знаю, що це він моє сонце.

Я тягнуся до світла.

А потім...

Усе занурюється в темряву.

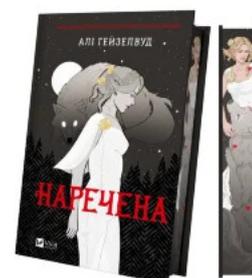
Рекомендована література

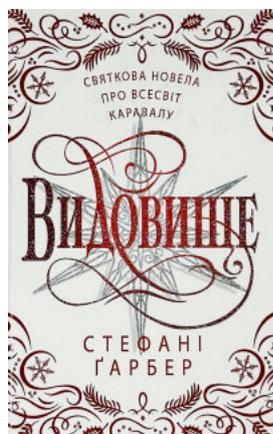
Лиш кохання так
болить

Попіл лине до неба.
Книга 2

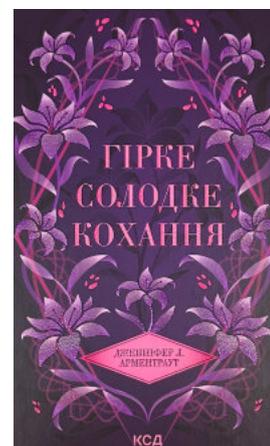
Наречена

Видовище. Святкова
новела про всесвіт
Каравалу

Ігри (Twisted #2)

Гірке солодке кохання.
Книга 0.5

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ